

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

สยบน้ำ
พิชิตปฐพี

ทะเลสาบ

สัตว์

มังกร

เทพ

Mao Ni เขียน มดแดง แปล



ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER
ชุดนิทานพื้นบ้าน
ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน



enter
www.enter-books.com



将棋

สงครามน้ำ
มีเลือดปน

สยบฟ้ามืดปฐพี 15

Mao Ni เขียน มถแหง แปล

《将夜》 Jiang Ye

Volume 15

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © Author:

猫腻 Mao Ni

Originally published in China by Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd. (www.qidian.com)

Thai edition rights under license granted by Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd. (www.qidian.com)

Thai translation copyright © 2018 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2150-7

ภาพประกอบปก 東方月

จัดพิมพ์โดย



สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จงถนนอม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 229 บาท



Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

นิยายกำลังภายในกับถ้ำหรือหน้าผาจัดเป็นของคู่กันมาแต่โบราณ เมื่อใดที่ตัวเอกในนิยายติดอยู่ในถ้ำหรือตกหน้าผา ก็เชื่อได้เลยว่าต้องได้ฝึกวิชาจนเลเวลอัพ ออกมาเก่งกว่าเดิมแน่นอน ซึ่งสยบฟ้าพิชิตปฐพีที่เราเห็นอินดี้ๆ แบบนี้ ก็ไม่ได้ทิ้งขงบนนี้ไป เพราะหนึ่งเซียวี่มีอันต้องเข้าถ้ำจนได้

นับว่าจอมปราชญ์ยังใจดีที่อนุญาตให้ซึ่งซึ่งติดตามมาอยู่ใกล้ๆ อาหนิงด้วย แล้วเหล่าศิษย์พี่ก็แวะเวียนมาเยี่ยมมหาศิษย์น้องเล็ก บรรยากาศบนผาสูงจึงไม่เหน็บหนาวเกินไปนัก ส่วนด้านล่างหน้าผา ณ เมืองฉางอันก็มีอาคันตุกะสำคัญแวะเวียนมา ล้วนมาจากต่างสถานที่ ทว่าเป้าหมายนั้นร่วมกัน ก็คือสองนายบ่าวที่ยามนี้เก็บเนื้อเก็บตัวอย่างไม่มีการกำหนดเวลา

ขอให้ทุกท่านช่วยเป็นกำลังใจให้อาหนิง 'คิดได้' ตามเจตย์ที่จอมปราชญ์ตั้งไว้ ตามดูกันว่าพระเอกของเราจะได้ออกจากถ้ำเมื่อไหร่ ออกมาแล้วด่านผาจะสูงขึ้นหรือลดต่ำลงกันแน่!

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บีคส์

ประวัตินักเขียน

Mao Ni

เกิดในยุค 70 ในชีวิตนั้นนอกจากเที่ยวชิมลิ้มลองของอร่อยแล้ว สิ่งที่ชอบที่สุดก็คือการได้อ่านเรื่องราว เมื่ออ่านเรื่องราวมากเข้าก็นึกคึกอยากเล่าเรื่องราวดูบ้าง และแล้วต้นศตวรรษที่ 20 ก็ค่อยๆ กลายมาเป็นผู้เล่านับแต่นั้น มาจนปัจจุบัน เคยเขียนเรื่องที่แตกต่างกันหลายมามากมาย ได้รับรางวัลมาบ้าง แต่สิ่งที่ยากให้เป็นก็ยังหนีไม่พ้นคำว่า 'อ่านสนุก' นี้แหละ หวังว่าจะสนับสนุนกันต่อไปเรื่อยๆ นะ

Mao Ni

จากใจนักแปล

สวัสดิ์คือนักอ่าน หายหน้ากันไปนานหลังจากกระบี่เทพสังหารจบ คราวนี้มีนิยายแนวกำลังภายในแฟนตาซีย้อนยุคมาเสนอค่ะ

นิยายเรื่องนี้ดำเนินเรื่องขึ้นในแคว้นต้าถัง ซึ่งผู้เขียนใช้ข้อมูลบางอย่างของราชวงศ์ถังของจีนมาอ้างอิงเพื่อให้ง่ายต่อการดำเนินเรื่องอย่างเช่น ตำแหน่งขุนนาง เป็นยุคที่เกิดทุนยกย่องผู้ฝึกดาบว่าเป็นผู้ที่มีความเก่งกาจสามารถจุดเทพเจ้า ตัวเอกของเรื่องเป็นคนที่ใช้ชีวิตต่ำต้อย ไม่มีคุณสมบัติในการฝึกดาบ แต่อาศัยความเด็ดเดี่ยวแน่วแน่และมั่นสมองระดับอัจฉริยะของภพก่อน รวมถึงโชคชะตาเข้าขั้นปาฏิหาริย์ไต่เต้าขึ้นสู่จุดสูงสุด

ผู้แปลมีความเห็นว่าผู้เขียนมีความรู้ลึกซึ้งทั้งด้านปรัชญาและประวัติศาสตร์สามารถถ่ายทอดผ่านตัวหนังสือได้อย่างมีอรรถรส ส่วนตัวละครแต่ละตัวก็มีจุดเด่นน่าสนใจ อ่านแล้วให้ความรู้สึกละหลกหลายอารมณ์ บทนี้เร้าใจ นอกจากนี้ผู้เขียนยังสอดแทรกอารมณ์ขันเป็นระยะ จึงอยากนำเสนอให้เพื่อนๆ ได้อ่าน หวังว่าจะถูกคือนักอ่านทุกคนนะคะ

คารวะจากใจ

มดแดง

บทที่ 1

หลอกฟ้าเบื้องบน

ในคำรำพึงรำพันมันเอ่ยถึงคำว่า 'ออกไปไม่ได้จริงๆ' อยู่สองครั้ง ครั้งแรกพูดถึงความสามารถของตัวเอง ครั้งที่สองพูดถึงความเป็นจริง ซึ่งเป็นสิ่งที่มันกำลังหวาดหวั่นอยู่ในขณะนี้

ชีวิตที่เคยโลดแล่นไปมาอย่างอิสระเสรี บัดนี้ต้องมาถูกกักขังอยู่แต่ในถ้ำ ย่อมทำให้จิตใจมันตกต่ำเป็นธรรมดา แต่มันยังให้ความหวังกับตัวเองว่าหากถึงที่สุดแล้วอาจารย์ย่อมต้องปล่อยมันออกมา ไม่มีทางเบี่ยงตาตุ้มมันผมเผ้าชาวโพลนแก่ตายคาถ้ำไปอย่างแน่นอน

ทว่าเพิ่งผ่านมาได้แค่ครึ่งวัน มันกลับเริ่มรู้สึกแล้วว่าสิ่งที่ตัวเองคาดหวังเอาไว้คงไม่มีทางเป็นไปได้ บางทีถ้ำแห่งนี้อาจเป็นหลุมลึกที่มองไม่เห็นกันสำหรับมันจริงๆ

พอได้ยินถ้อยคำที่บ่งบอกถึงความสิ้นหวังและหมดอาลัยตายอยากของมัน ศิษย์พี่ทั้งสองก็เจียบงันไป ผ่านไปเนิ่นนานศิษย์พี่รองจึงค่อยส่ายหน้า ส่วนศิษย์พี่ใหญ่ก็ถอนใจตามมาเบาๆ

ลมภูเขากระโชกมาหอบหนึ่ง พัดเปลวไฟในกองฟืนให้ส่ายไหว

หนึ่งเซวียถือถ้วยน้ำชาหนึ่งมองอยู่ด้วยจิตใจที่หนาวเหน็บ มันนึกว่าตัวเองที่ก่อนหน้านี้นี้ไม่พาสั่งซึ่งหนีไป แต่กลับเดินตามจอมปราษฎ์มาอย่างว่าง่าย ความกลัวที่จะโดนกักขังไว้จนแก่ตายคาถ้ำทำให้โทสะที่พยายามเก็บกดมาตลอดทั้งวันระเบิดออก มันแหกปากตะโกนเสียงดัง

"วันแรกที่เห็นหน้าศิษย์ตัวเองก็จับขังไว้ในถ้ำ ทั้งยังคิดจะกักขังไปตลอดชีวิต ข่างไรเหตุผลนัก ข้าไม่ได้ทำอะไรผิด และก็ไม่ได้ฝ่าฝืนกฎข้อใดของสถานศึกษา ท่านคิดว่าตัวเองเป็นใครถึงได้ทำกับข้าเช่นนี้ เป็นองค์จักรพรรดิหรือได้เท่าจึงเจ้าอินของเมืองฉางอันอย่างนั้นรี ท่านไม่ใช่เคยบอกข้าว่ากฎหมายต้าถังต้องมาเป็นอันดับหนึ่งหรือ ท่านตั้งศาลเตี้ยจับผู้บริสุทธิ์ขังไว้แบบนี้ ถือว่าผิดกฎหมายต้าถังหรือไม่ ข้าจะไปร้องเรียนต้องร้องเรียนเอาผิดกับท่านให้ได้!"

ศิษย์พี่ทั้งสองรู้ว่ามันกำลังโกรธ จำต้องระบายความอัดอั้นตันใจออกมาบ้าง จึงพร้อมใจกันปล่อยให้คำพูดของมันเข้าหูซ้ายทะลุออกหูขวา ไม่นำพามาใส่ใจ

หลังจากตะโกน หนึ่งเซวียก็ค่อยๆ สงบจิตสงบใจ ก่อนยิ้มเยาะตัวเอง คิดอย่างขมขื่น จอมปราษฎ์แม้มีชื่อองค์จักรพรรดิ แต่ก็เป็นบุคคลที่มีฐานะสูงส่งยิ่งกว่าองค์จักรพรรดิ คำพูดที่กล่าวออกมายังศักดิ์สิทธิ์กว่ากฎหมายของต้าถังเสียอีก

แสงสว่างจากกองไฟทำให้ศิษย์พี่ใหญ่เห็นคราบเลือดที่หน้าอกมันรู้ว่ามันได้ทำสิ่งที่ทุกคนคาดการณ์ไว้จริงๆ คือทดลองหาทางออกในทันที จึงกล่าวเตือนด้วยความหวังดี

"ศิษย์น้องเล็ก การถูกกักขังอยู่ในถ้ำนี้ไม่ใช่เรื่องแคว้นสองวัน สมัยนั้นอาจารย์ยังต้องใช้เวลาถึงสามปีจึงจะคิดได้เข้าใจ เจ้าต้องมีความอดทน"

หนึ่งเซวียรู้เพียงว่าอาจารย์ไม่เคยถูกขังอยู่ในถ้ำนี้ แต่ไม่เคยรู้ว่า

อาจารย์อาผู้เป็นยอดคนอันดับหนึ่งของแผ่นดินยังต้องใช้เวลารั้งสามปี จึงจะออกมาได้ ได้ยินเช่นนั้นก็รู้สึกเย็นวาบตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า

ต่อให้มันมีความมั่นใจในตัวเองสักเพียงใด ก็มิกล้าอาจเอือมเอาตัวเองไปเทียบกับอาจารย์อา ในเมื่ออาจารย์อาอย่างต้องใช้เวลารั้งสามปี แล้วมันเล่า จะต้องใช้เวลานานสักเท่าใด สิบบปีหรือว่าตลอดชีวิต?

มันหน้าม่อมยคอคตก กล่าวอย่างหมดแรงว่า

"หากออกไปไม่ได้แล้วจะทำอย่างไร การจับข้าขังไว้เนิ่นตลอดชีวิตไม่เห็นจะมีความหมายกับใครทั้งสิ้น ถ้าต้องรอให้ผมเฝ้าตัวเองชาวโพลน ทั้งศีรษะจึงค่อยรู้ว่าสิ่งที่ทำไปไม่มีประโยชน์ใดๆ เลย นั่นมิเท่ากับเป็นเรื่องตลกที่สุดในโลกหรือ"

ศิษย์ที่รอรอเอ่ยขึ้นว่า

"อาจารย์อาเคยกล่าวไว้ โชคชะตาคือสิ่งที่โหดเหี้ยมที่สุด ก่อนให้เจ้ารับผิดชอบภารกิจที่หนักอึ้ง มันจะพยายามคิดหาวิธีแล้วเนื้อเถื่อนหนังหักกระดูกเจ้า ให้เจ้าได้รับความเจ็บปวดทรมานที่สุดในโลก มีแต่ทำเช่นนั้นจิตใจของเจ้าจึงจะกล้าแกร่งและเด็ดเดี่ยวจนมีคุณสมบัติพอที่จะถูกเลือก

มีเพียงต้องตกอยู่ในสภาวะจนมุมสิ้นหวังจริงๆ ความกล้าจึงก่อเกิด ดังนั้นสำหรับเจ้า ถ้านี่ก็คือสถานที่ที่มีอาจถอยได้สัก จำต้องดิ้นรนไปข้างหน้า ดิ้นรนจนเข้าใจอย่างทะลุปรุโปร่ง จนถึงขั้นสามารถหลอกฟ้าเบี่ยงบนได้ ตอนทดสอบเดินขึ้นเขาแข่งกับหลงชิง ข้าเคยเห็นจิตปณิธานและความมุ่งมั่นที่เหนือกว่าผู้อื่นของเจ้า รู้ว่าเจ้ามีศักยภาพพอ ดังนั้นต่อให้เรื่องนี้จะไม่มีความหมายกับใคร แต่ย่อมต้องมีความหมายต่อเจ้าอย่างแน่นอน"

พอได้ยินคำว่าหลอกฟ้าเบี่ยงบน หนิงเซวียก็เงยหน้าขึ้นทันที นึกเชื่อมโยงคำนี้เข้ากับเรื่องที่อาจารย์อาถูกกักขังอยู่นานถึงสามปี

ในที่สุดก็มั่นใจในสิ่งที่มันเคยคาดเดา สาเหตุที่จอมปราษฎ์ซังมันไว้ในถ้ำเกี่ยวข้องกับกรเข้าสู่วิถีแห่งมารของมันจริงๆ

ศิษย์พี่ใหญ่เหลือบมองซังซังที่นั่งกอดเข้าหลับอยู่พลางกล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

"ข้าพูดซ้ำ ให้จวินโมบอกเล่าให้เจ้าฟังดีกว่า"

ศิษย์พี่รองพยักหน้ารับคำ

"พวกเราต่างก็เคยมาที่นี่ แต่ไม่เคยย่างกรายเข้าไปในถ้ำ นับตั้งแต่สถานศึกษาถือกำเนิดขึ้นมา มีเพียงอาจารย์อาเท่านั้นที่เคยถูกอาจารย์กักขังไว้ในถ้ำแห่งนี้"

ศิษย์น้องเล็ก ช่วงแรกที่ขึ้นหอคิวชู เจ้าเคยอ่านตำราเพลงกระบี่สุดไพศาล ต่อมาที่ซังทะเลสาบผิวกระจก ข้าก็ยังคงถ่ายทอดเพลงกระบี่สุดไพศาลให้ บัดนี้เจ้ารับช่วงบาตรและชีวิตของอาจารย์อา สามารถฝึกกลมปราณสุดไพศาลได้สำเร็จ ย่อมต้องเข้าใจดีว่าเพลงกระบี่สุดไพศาลกับกลมปราณสุดไพศาลนั้นเป็นคนละเรื่องกัน"

หนึ่งเข็ญรู้ดีว่าไม่มีประโยชน์อะไรที่จะต้องปิดบังเรื่องที่ตัวเองเข้าสู่วิถีแห่งมารอีก โดยเฉพาะเมื่ออยู่ต่อหน้าศิษย์พี่ทั้งสอง จึงเอ่ยขึ้นว่า

"กลมปราณสุดไพศาลตั้งเอาจลมหายใจแห่งฟ้าดินเข้าสู่ร่างกายตามคำสอนของนิกายเฮ่าเทียน ทันทีที่ฝึกกลมปราณสุดไพศาลได้สำเร็จก็เท่ากับเป็นการเข้าสู่วิถีแห่งมาร"

เห็นได้ชัดว่าศิษย์พี่ทั้งสองรู้เรื่องของมันตั้งแต่แรกแล้ว จึงไม่มีท่าที่แตกตื่นตกใจแต่อย่างใด มิหนำซ้ำศิษย์พี่รองยังกล่าวด้วยน้ำเสียงชื่นชมว่า

"เพลงกระบี่สุดไพศาลคือเพลงกระบี่ที่อัศจรรย์ะรุ่นก่อนของสถานศึกษาคิดค้นขึ้น เมื่อฝึกถึงระดับสุดยอด กระบี่บินจะสามารถทะลุทะลวงเมฆา

ทั้งเก้าชั้น อานาภาพไม่ค่อยไปกว่าเพลงกระบี่มหนาที่ของหลิวไป อาจารย์อา คือสุดยอดอัจฉริยะของแผ่นดินในเวลานั้น จึงสามารถฝึกเพลงกระบี่ สุดไพศาลถึงขั้นสุดยอดได้อย่างง่ายดาย ทว่าอาจารย์อาไม่พอใจอยู่ เพียงแค่นี้ ยังอาศัยเจตนากรรมของเพลงกระบี่คิดค้นลมปราณสุดไพศาล ออกมา ตอนนั้นอาจารย์อาเพิ่งจะอายุสิบหก"

หนิงเซวียได้ยินเรื่องความเป็นอัจฉริยะของคนบนเขามาจนซาชิน แล้ว สำนะหาอะไรกับอาจารย์อาซึ่งเป็นบุคคลที่ศิษย์ที่รองยึดถือเอาเป็น แบบอย่าง ตัวมันเองตอนอยู่ในทุ่งร้างก็เคยสัมผัสถึงเจตนากรรมกระบี่ อันยิ่งใหญ่ไว้เทียบทานของอาจารย์อา ดังนั้นเมื่อได้ยินว่าอาจารย์อา ตอนอายุสิบหกก็มีความสามารถเทียบเท่ากับหลิวไปยอดคนอันดับหนึ่งของแผ่นดินในยุคนี้แล้ว จึงมิได้รู้สึกตกตื่นแต่อย่างใด เพียงแต่พอ ทราบว่าลมปราณสุดไพศาลถึงกับเป็นเคล็ดวิชาที่อาจารย์อาคิดค้นขึ้นเอง ก็ยิ่งรู้สึกเลื่อมใสศรัทธามากขึ้นไปอีก

"ตอนนี้เจ้ากับข้าล้วนรู้ดีว่าลมปราณสุดไพศาลของอาจารย์อา โดยพื้นฐานแล้วมีแนวทางที่ขัดแย้งกับหลักการของนิกายเข้าเทียบ พุดอีกอย่างก็คือเป็นไปในแนวทางเดียวกันกับหลักการของพรรคมาร ดังนั้นพออาจารย์รู้ความจริงเรื่องนี้ จึงจับอาจารย์อาขังไว้ในถ้ำ ได้ยินว่า ตอนนั้นอาจารย์ก็พุดกับอาจารย์อาเหมือนกับที่ได้พุดกับเจ้า"

หนิงเซวียถาม

"ศิษย์พี่ อาจารย์พุดว่าอะไร"

"คิดได้เข้าใจเมื่อใดค่อยออกมา"

หนิงเซวียตะลึงลานไป

"อาจารย์อาใช้เวลาสามปีเต็มจึงคิดได้เข้าใจ พอออกจากถ้ำได้ ก็ขี่ลาดำเข้าเมืองฉางอัน ถือเป็นการเข้าสู่โลกิยะตั้งแต่นั้นมา และหลังจาก

อาศัยกระบี่ในมือเพียงเล่มเดียวเอาชนะยอดผู้ฝึกฆวานที่หาญมาทำสู้
ได้ทั้งหมด อาจารย์อาโก้ไปยังทุ่งร้างถล่มพรรคมารจนราบเป็นหน้ากลอง
ในช่วงเวลาที่ต้องเผชิญหน้ากับการต่อสู้จนนับครั้งไม่ถ้วนนี้ อาจารย์อา
เพียงแต่ใช้เพลงกระบี่สุดไพศาลกับลมปราณสุดไพศาลบุกตะลุยไป
ข้างหน้า ทว่าที่น่าแปลกคือทั้งฝ่ายนิกายเฮ่าเทียนและนิกายพุทธไม่มีใคร
เคลือบแคลงสงสัยในแนวทางการฝึกลมปราณที่เข้าสู่วิถีแห่งมารของ
อาจารย์อาเลยแม้แต่หน่อย"

พูดถึงตรงนี้ศิษย์พี่รองก็มองตามัน

"ทั้งนี้เพราะตอนอยู่ในถ้ำอาจารย์อาคิดเรื่องบางเรื่องได้อย่าง
ทะลุปรุโปร่ง"

ศิษย์พี่รองเงียบไปเป็นครู่ก่อนกล่าวต่อ

"หลังถล่มพรรคมารจนพินาศย่อยยับ อาจารย์อาโก้ก็คล้ายมีความ
ในใจ จึงขี่ลาดำกลับสถานศึกษา ยืนขบคิดใคร่ครวญอยู่หน้าป่ากระบี่
ทั้งคืนค่อยขึ้นเขาไปสนทนากับอาจารย์เป็นเวลาถึงสามวัน จากนั้น
ได้ขึ้นมาสร้างกระท่อมหลังนี้ขึ้นที่นี่"

หลังพรรคมารล่มสลาย อาจารย์อาโก้ถูกผู้คนยกย่องให้เป็นยอดคน
อันดับหนึ่งของแผ่นดิน มิทราบว่ามียอดผู้ฝึกฆวานในโลกุตระมากน้อย
เพียงใดมาขอทำสู้ด้วย สมัยนั้นบนเขามีเพียงอาจารย์ อาจารย์อา ศิษย์พี่ช้ำ
กับผู้มงายการอ่าน และตรงทางขึ้นเขากียังไม่ได้สร้างค้ายกล ไม่ว่า
ผู้ใดก็สามารถขึ้นมาทำสู้ถึงหน้าประตูได้ นำहुดหงิดราคาญใจยิ่งกว่า
ที่เจ้าพบเจอเมื่อสองสามวันก่อนมากนัก"

นึกถึงช่วงเวลาแต่ก่อนเก่าที่เจตนารมณักระบี่และรัศมีแห่งพุทธะ
เปล่งประกายวูบวาบอยู่บนหน้าผาขาคมิได้หยุดหย่อน ศิษย์พี่ใหญ่
ซึ่งนั่งฟังอยู่เงียบๆ ก็ต้องยิ้มออกมาเล็กน้อย

"แต่อาจารย์อาจกลับไม่เห็นเป็นเรื่องน่ารำคาญใจแต่อย่างใด กลับคิดไปว่าดีเสียอีก พอฝึกฉนวนถึงช่วงติดขัดก็มียอดผู้ฝึกฉนวนมาให้ทดสอบเพลงกระบี่ถึงหน้าประตู ตอนนี้อาคิดดู สาเหตุที่ช่วงหลังๆ อารามคือโล้วกับวัดเสวียนคงเก็บตัวเงียบคงเป็นเพราะยอดผู้ฝึกฉนวนที่ตายในเงื้อมมืออาจารย์อา มีจำนวนมากเกินไปนั่นเอง"

ศิษย์พี่รองหันไปมองหน้าผาขาด นึกถึงภาพที่ยอดคนด่านรู้ชะตาชั้นปลายจากสถานที่ที่เป็นปริศนาเหล่านั้นต้องมาบาดเจ็บล้มตายได้คมกระบี่ของอาจารย์อา กันเป็นเบือ หรือไม่กี่พลัดตกจากหน้าผานี้ลงไป คนแล้วคนเล่า โดยไม่มีผู้ใดจดจำชื่อแซ่ของพวกมันได้ แม้จะรู้สึกภาคภูมิใจในตัวอาจารย์อา แต่ก็ยังรู้สึกเห็นใจบรรดาผู้ที่ตายไปไม่น้อย

คนเหล่านี้รู้ทั้งรู้ว่าอาจารย์อาไร้ผู้เทียมทาน ทว่าก็ยังคงมุ่งมั่นมากันไม่ขาดสาย นับว่าควรได้รับการคารวะอย่างแท้จริง

"พวกมันหากไม่ตายก็ได้รับบาดเจ็บสาหัส จึงไม่มีผู้ใดมาทำสู้กับสถานศึกษาอีก หน้าผาแห่งนี้ในที่สุดก็กลับคืนสู่ความสงบ ส่วนอาจารย์อาอยู่มาวันหนึ่งก็ไปจากที่นี่และไม่กลับมาอีกเลย"

ศิษย์พี่รองเล่าจบ

หนิงเซวียนนิ่งเงียบไปนาน ตอนอยู่ในทุ่งร้างมันเคยได้ยินเยี่ยหงอวีบอกว่าอาจารย์อาถูกฟ้าสังหารตาย และคงเป็นเพราะเหตุนี้ จอมปราษฎร์จึงไปยังอาศรมเทพแห่งซีหลิงตัดดอกทำจวนหมดเขา นิกายเข้าเทียนก็ไม่อยากเอ่ยถึงเรื่องนี้อีก ชื่อของอาจารย์อาจึงค่อยๆ เลือนหายไปจากความทรงจำของผู้คน

เหตุไฉนอาจารย์อาจึงถูกฟ้าลงทัณฑ์ เป็นเพราะเข้าเทียนไม่อนุญาตให้ลมปราณสุดไพศาลดำรงอยู่ในหรือไม่ หรือการที่อาจารย์อาเป็นยอดคนอันดับหนึ่งของแผ่นดินทำให้เข้าเทียนบันดาลโทษ? อาจารย์อาใช้เวลา

ขบคิดใคร่ครวญอยู่ในถ้ำและที่กระท่อมนี้เป็นเวลานานหลายปี สุดท้ายยังคงเดินไปบนเส้นทางสู่ความพินาศ แล้วตัวมันเองเล่า มีความสามารถสูงส่งสักเพียงใดเดียว อาศัยอะไรมาบอกว่ามันจะคิดได้เข้าใจและมีอายุยืนยาวกว่าอาจารย์อา

"อาจารย์จับเจ้าขังไว้ในถ้ำคงเป็นเพราะเห็นว่าเจ้ามีศักยภาพเทียบเท่าอาจารย์อา เช่นนั้นเจ้าต้องมองว่าในความหม่นมัวยังคงมีแสงแห่งความหวังอยู่เบื้องหน้า หากแม้แต่ด่านแรกก็ยังก้าวไม่ผ่านแล้วต่อไปจะสำเร็จไปทั่วปฐพีได้อย่างไร"

ศิษย์พี่ใหญ่ยิ้มให้มันพลางกล่าวต่อ

"ศิษย์น้องเล็ก ด่านฉนวนของเจ้าในตอนนี้อยู่ห่างจากของอาจารย์อาอีกมาก เรื่องนั้นจะยังไม่เป็นปัญหาต่อเจ้าในเร็ววันนี้ แต่เจ้าก็ควรเตรียมพร้อมเอาไว้ เพราะต่อให้ฝนยังไม่ตกก็ควรพกร่มออกจากบ้าน และด่านฉนวนที่ต่ำยังจะทำให้เจ้าแก้ไขปัญหาที่กำลังเผชิญได้ง่ายกว่าอาจารย์อา ดังนั้นอย่าเอาแต่คิดว่าตัวเองสู้อาจารย์อาไม่ได้ เจ้ายังมีหวังอยู่"

หญิงเซวียเหม่อมองออกไปยังท้องนภาที่เต็มไปด้วยดวงดาวนับตั้งแต่กลับมาถึงฉางอัน มันเอาแต่ขบคิดว่าทำอย่างไรจึงจะไม่ให้ผู้ใดรู้ว่ามันฝึกลมปราณสุดไพศาล ตอนประลองกับหลวงจีนกวนไ่มันเคยลองใช้วิธีการบางอย่าง เพียงแต่วิธีการแบบนั้นทำได้แค่หลบเคลื่อนอำพราง มิอาจแก้ไขปัญหได้อย่างแท้จริง

จู่ๆ มันก็นึกถึงคำพูดของศิษย์พี่รอง ตอนนั้นอาจารย์อาเก็บตัวสองครั้ง คือในถ้ำกับในกระท่อม ครั้งแรกใช้เวลาสามปีเพื่อแก้ไขปัญหาระเบิดการไหลลมปราณสุดไพศาลโดยไม่ให้ผู้ใดรู้ก่อนออกสังหารทั่วปฐพีแล้วครั้งที่สองเล่า ตอนนั้นอาจารย์อาได้กลายเป็นยอดคนอันดับหนึ่ง

ของแผ่นดินแล้ว ไม่มีความจำเป็นต้องปิดบังผู้ใดอีก แล้วใจจึงยังต้อง
เก็บตัวอยู่ในกระท่อม

ในแผ่นดินนี้ไม่มีผู้ใดกล่าวถึงสถานศึกษา และการที่อาจารย์
รับตัวถึงเสี้ยวถึงซึ่งเป็นศิษย์พรรคมารไว้ในสำนักก็บ่งบอกชัดว่าสถานศึกษา
ไม่ให้ความสำคัญกับเรื่องแบ่งแยกเต่ามาร อีกทั้งมิได้รังเกียจเด็ดจันท์
พรรคมารแต่อย่างใด เช่นนั้นที่อาจารย์ให้อาจารย์อากับมันมาเก็บตัวที่นี่
ที่แท้เป็นเพราะหวาดระแวงอะไรกันแน่

หนึ่งเซวี่ยจ๋องมองท้องนภา นี่เป็นครั้งแรกที่มันพยายามมองผ่าน
ดวงดาวที่เปล่งประกายระยิบระยับไปยังม่านด้ามืดผืนนั้น

หรือเป็นเพราะต้องการหลบสายตาเจ้า แต่เจ้าคือวิถีแห่งฟ้า คือ
แสงอันเจิดจรัส เจ้าจะมีดวงตาได้อย่างไร

ใช่เป็นเพราะอาจารย์อไม่ต้องการจะหลอกตัวเองอีกต่อไปหรือไม่
จึงลงจากเขาไปเผชิญหน้ากับเจ้าผู้เป็นเฝ้าเทียนก่อนถูกเจ้าสังหารไป

ในสมองของหนึ่งเซวี่ยยามนี้ทั้งมึนงงและสับสน จู่ๆ มันก็รู้สึก
หัวใจเต้นแรงด้วยความกลัว เริ่มตระหนักว่าหากต้องการแก้ไขปัญหา
ให้เบ็ดเสร็จหมดจด ไม่เพียงต้องเรียนรู้ที่จะหลอกคนทั้งแผ่นดิน ยังต้อง
เรียนรู้ที่จะหลอกลวงฟ้าเบื้องบนด้วย ปัญหาอยู่ที่มันจะทำได้อย่างไร
ปัญหานี้อาจารย์อเคยแก้ไขได้อย่างสวยงามมาแล้ว

มันจะเจริญรอยตามอาจารย์อได้หรือไม่!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)



ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160621507.html>